

РЕШЕНИЕ

№ 27731

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

**ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9601** по описа за **2024** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 3645 от 08.08.2024 г., постановено по НАХД № 4131/ 2024 г. по описа на СРС, 147-ми състав, е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-009310 от 30.05.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР - ОПП, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на И. М. А. е наложена глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в ЗАНН решението е обжалвано от И. М. А. с искане да бъде отменено, като бъде отменено и НП № 23-4332-009310 от 30.05.2023 г. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН. Алтернативно моли НП да бъде отменено в частта, с която е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца, поради изтекла абсолютна погасителна давност.

В съдебно заседание пред Административен съд София – град касаторът се представлява от Г. А. – съпруга с пълномощно, която поддържа жалбата.

Ответникът - началник сектор към СДВР – ОПП, редовно призова, не изпраща

представител. Оспорва касационната жалба с писмен отговор. Депозира писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с нея касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло съответствието на решението с процесуалните изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба и с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според фактическите установявания на въззивната инстанция, на 15.02.2023 г., в 11:50 часа в [населено място], по [улица], на разклона при ЦСПП - МВР, с посока на движение към [населено място] се движел лек автомобил БМВ с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на И. М. А., със скорост 112 км/час при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена със система за видеоконтрол АТСС CORDON M2 № 1193. На 15.05.2023 г. И. А. се явил в СДВР – ОПП, където му била предоставена декларация за предоставяне на информация във връзка с чл. 188 от ЗДвП. И. А. попълнил декларация без да посочи друго лице управлявало лекия автомобил на посочените дата и час. При така установеното на И. А. е съставен АУАН за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка въззивният съд е обосновал извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението е правилно.

Фактическата обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на свидетелите и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства

е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. И. М. А., като участник в движението, не се е съобразила с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В разглеждания случай е установено, че касаторът е управлявал лекия автомобил със скорост от 112 км/ч., тоест с 62 км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето със система за видеоконтрол АТСС CORDON M2 № 1193. Техническото средство е преминало периодична проверка за техническа изправност, видно от протокол № 06-СГ-ИСИС / 15.03.2022 г. на Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“, отдел „Изпитване на средства за измерване и софтуер“ при Български институт по метрология, в който коректно е описана видео – радарната система с идентификационния номер, а именно № 1193.

Действително, както възразява касаторът, на приложения снимков материал не е отразен уникалния идентификационен номер, съгласно изискванията на чл.5, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. Това нарушение обаче не е съществено, доколкото от отразеното върху снимката безспорно се установява, че същата визуализира именно приетото за извършено нарушение.

Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При условие, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - потвърждават я, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

По силата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 50 км/ч. с глоба 700 лева и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч. превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лева. Наложено наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на част от реквизитите на протокола по чл.10 от Наредба №8121з-532/ 12.05.2015г. В протокола ясно и недвусмислено е отразено автоматизираното техническо средство, мястото на контрол, посока на движение на контролираните МПС, общото ограничение на скоростта начало и край на работа, дали има пътен знак за ограничение, дигитална снимка, посока на задействане, номера на служебния автомобил, датата на приемане, брой часове, дата на проверка, подпис на длъжностното лице. При това съдържание на протокола, дори са се приеме липса на някой от реквизитите, то тя не би била от съществено значение и не би довела до опорочаване валидността му. Освен това протоколът представлява само едно от приложенияте по делото доказателства и дори и да се приеме извод за неговата невалидност, по делото са налице и други доказателства (писмени и гласни), от които по безспорен начин се установява извършеното от касатора нарушение.

Неоснователно е и възражението за изтекла абсолютна погасителна давност. С оспореното НП на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП на И. М. А. е наложена глоба

в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, извършено на 15.02.2023 г. Това именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) вр. чл. 11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН). Така при начален момент 15.02.2023 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. чл. 11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца би изтекъл на 15.08.2027 г.

При съставянето на акта и при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна – посочени са датата и мястото на неговото извършване, обстоятелствата, при които е осъществено.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав.

В обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 – 2 НПК вр. чл. 63в ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3645 от 08.08.2024 г. по НАХД № 4131/ 2024 г. на СРС, НО, 147 състав.

ОСЪЖДА И. М. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: